

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoCsp/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7619204295
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7619204295.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcu WM Consulting & Communication, s.r.o., Piešťany, Žilinská cesta 130, IČO: 34 127 798, zast. Advokátska kancelária Roman Kvasnica a partneri s.r.o., Piešťany, Žilinská cesta 130, IČO: 36 866 598, proti žalovanému T. H., P. XX.X.XXXX, H. XXX, o zaplatenia 3.177,95 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 9Csp/98/2019-97 z 10.12.2019 Okresného súdu Spišská Nová Ves a o návrhu Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Bratislava, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962 na pribratie do konania ako intervenienta

r o z h o d o l :

Návrhu Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Bratislava, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962 na pribratie do konania nevyhovuje.

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Konanie čiastočne čo do zaplatenie istiny vo výške 100 eur zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol o žalobe, ktorou sa uňho žalobca 15.7.2019 domáhal, aby zaviazal žalovaného na zaplatenie 3.177,95 eur s prísl. a k náhrade trov konania, na tom skutkovom a právnom základe, že 26.11.2009 bola medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 3.980 eur s pevnou ročnou úrokovou sadzbou 13,10 %. Žalovaný bol povinný splácať poskytnutý úver mesačnými splátkami vo výške 61,84 eur, počnúc od 20.12.2009, konečná splatnosť úveru bola 20.11.2019. Žalovaný si neplnil povinnosti zo zmluvy riadne a včas, t.j. dostal sa do omeškania so splácaním, ktoré trvalo po dobu dlhšiu ako 90 dní. Predchodca žalobcu vyzval žalovaného na doplatenie dlžnej sumy. Zároveň bol žalovaný upozornený na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Napriek výzve žalovaný dlžnú sumu neuhradil, preto predchodca žalobcu ku dňu 9.9.2014 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, o čom bol žalovaný informovaný listom z 10.9.2014. Dňa 25.9.2014 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu, o čom bol žalovaný informovaný oznámením zo 7.10.2014. Žalovaný požiadal žalobcu o splátkový kalendár. Na základe toho bola 1.3.2015 medzi žalobcom a žalovaným uzavretá dohoda o splátkach, súčasťou ktorej bolo uznanie záväzku čo do dôvodu aj výšky. Výška záväzku ku dňu vyhotovenia dohody bola vo výške 5.297,95 eur. Podľa dohody

žalovaný mal splácať záväzok v mesačných splátkach po 80 eur. Žalovaný v dohode vyhlásil, že si je vedomý, že jeho záväzok sa až do úplného splatenia úročí ročným úrokom 13,10 % a 8 % ročným úrokom z omeškania. Súčasne sa dohodli, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky, žalovaný stráca výhodu splátok a je povinný uhradiť celý záväzok do 10 kalendárnych dní. Do 10.7.2019 žalovaný uhradil celkovo sumu 2.120 eur. Uvedená suma bola žalobcom započítaná na istinu, ktorá sa znížila na sumu 1.832,48 eur. Žalovaná suma ďalej pozostáva z príslušenstva vo výške 1.345,47 eur. Keďže žalovaný nesplácal dlžnú sumu riadne a včas, bol výzvou z 13.2.2019 vyzvaný na doplatenie neuhradených splátok. Na výzvu nereagoval, čím stratil výhodu splátok. Podaním zo 17.10.2019 žalobca vzal žalobu čiastočne čo do zaplatenia istiny vo výške 100 eur späť z dôvodu plnenia žalovaného po podaní žaloby. K čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pred predbežným prejednaním sporu, resp. začatím pojednávania. Súd konanie čiastočne, čo do zaplatenia istiny vo výške 100 eur zastavil podľa § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, 2 C.s.p. Vychádzal pri svojom rozhodovaní z § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 53 ods. 8, § 54 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 565 Obč. zák., § 92 ods. 8 zák. č. 283/2001 Z.z. o bankách, § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená úverová zmluva, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver. Úverová zmluva uzavretá medzi predchodcom žalobcu a žalovaným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle všeobecných ust. Obč. zák. Podľa Zmluvy o splátkovom úvere z 26.11.2009, zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú spravovať podľa prísl. ust. Obch. zák. (časť I., článok II, bod 5 zmluvy). Konštatoval, že v danom prípade ide o tzv. absolútny obchod, avšak zároveň predchodca žalobcu pri uzatváraní predmetnej zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet jeho podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ nekonajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Zmluva o splátkovom úvere je preto zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 Obč. zák. a to bez ohľadu na to, že je inak zmluva o úvere ako absolútny obchod upravená v Obchodnom zákonníku, pretože špeciálna právna úprava, ktorou sú v danom prípade ustanovenia § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka sa preto vždy použijú prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka z dôvodu, že sú pre spotrebiteľa priaznivejšie. V tomto smere súd poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3MCdo/14/2014 z 21.4.2015. Pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpil žalobcovi v tomto konaní svoju pohľadávku voči žalovanému Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE z 25.9.2014. V prvom rade sa zaoberal otázkou vecnej legitímácie žalobcu, teda otázkou, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky medzi pôvodným veriteľom žalovaného a žalobcom. Poukázal na to, že pôvodný veriteľ, ktorý poskytol úver žalovanému t.j. Slovenská sporiteľňa a.s., je bankou, že z uvedeného dôvodu je potrebné na danú vec okrem § 525 a § 53 ods. 8 Obč. zák. aplikovať aj § 92 ods. 8 bankového zákona. Uvedené ustanovenie upravuje špeciálne podmienky (okrem všeobecných podmienok postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku), kedy môže dôjsť k postúpeniu pohľadávky bankou. V tomto smere súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1 Cdo/147/2017 z 24.4.2018, podľa ktorého ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Pre platné postúpenie pohľadávky bankou sa vyžaduje v zmysle vyššie uvedených ustanovení kumulatívne splnenie týchto podmienok: existencia splatnej pohľadávky, písomná výzva banky, následné nepretržité viac ako 90 dní trvajúce omeškание klienta so splnením jeho záväzku voči banke. Poukázal na to, že k postúpeniu pohľadávky bankou žalobcovi došlo 25.9.2014, t.j. pred konečnou splatnosťou celého úveru podľa zmluvy o spotrebnom úvere, t.j. pred 20.11.2019. Žalobca v konaní poukázal na to, že zo strany banky došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru z dôvodu, že žalovaný si neplnil povinnosti splácať dohodnuté splátky riadne a včas. Súd v tomto smere konštatoval, že zo strany žalobcu nebolo preukázané platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. v konaní nebola preukázaná existencia splatnej pohľadávky pôvodného veriteľa voči žalovanému v čase postúpenia pohľadávky žalobcovi. Z dokazovania mal za zrejmé, že Slovenská sporiteľňa, a.s., mala vyzvať žalovaného výzvou z 15.8.2014 k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorých výška k 14.8.2014 predstavovala sumu 1 558,88 eur, a to v lehote do 15 dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň vo výzve žalovaného upozornila na to, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v stanovenej lehote, banka pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Na preukázanie doručenia uvedenej výzvy žalovanému, žalobca predložil ako dôkaz podací lístok z 15.8.2014, z ktorého podacieho hárku však nebolo zrejmé, či skutočne medzi podanými zásielkami bola aj zásielka adresovaná žalovanému. Podací hárok totiž obsahuje len podacie čísla zásielok, bez označenia adresátov, ktorým boli zásielky doručované. Preto ani v zmysle článku 10 bod 10.3 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli súčasťou úverovej

zmluvy a podľa ktorého sa zásielka považuje za doručení tretí deň po jej odoslaní, nemožno považovať predmetnú výzvu za doručení, keďže nebolo riadne preukázané jej odoslanie žalovanému. Urobil záver, že zo strany žalobcu tak nebolo v konaní preukázané, aby pred zosplatnením úveru vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok a to ani napriek tomu, že bol k tomu vyzvaný súdom. Následne banka listom z 10.9.2014 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 9.9.2014 a vyzvala žalovaného k úhrade celej dlžnej sumy úveru vo výške 4 900,44 eur v lehote do 15 dní od prevzatia oznámenia. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo doručení žalovanému 17.9.2014. Poukázal na to, že vzhľadom na uvedené žalobca v konaní nepreukázal, kedy bola výzva pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru daná na poštovú prepravu a kedy bola žalovanému doručení. Žalobca tak neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovanému bola bankou doručení uvedená výzva na úhradu omeškaných splátok. Pre platné zosplatnenie celého úveru sa pritom vyžaduje doručení oboch uvedených písomností, t.j. výzvy na úhradu omeškaných splátok a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že zosplatnenie celého dlhu žalovaného pre nedodržanie podmienok v § 53 ods. 9 Obč. zák., je neplatné. Dodal, že zo strany žalobcu bolo síce preukázané zaslanie písomnej výzvy banky doručení žalovanému na zaplatenie celej pohľadávky a to v Oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré bolo žalovanému doručení 17.9.2014, avšak žalovaný nepreukázal splnenie ďalšej podmienky v zmysle § 92 ods. 8 bankového zákona a to uplynutie lehoty 90 dní od momentu doručení písomnej výzvy. K postúpeniu pohľadávky bankou došlo zmluvou z 25.9.2014. Medzi výzvou banky adresovanou žalovanému a postúpením pohľadávky žalobcovi teda neuplynulo viac ako 90 dní. Súd mal za to, že v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručení písomnej výzvy, že v rozpore s účelom uvedeného ust. by totiž bol taký výklad, podľa ktorého by postačovalo omeškanie dlžníka viac ako 90 dní pred doručení výzvy banky. Pri takom výklade by nebolo vylúčené postúpenie pohľadávky hneď nasledujúci deň po doručení výzvy na plnenie, čím by bola odňatá dlžníkovi možnosť svoj dlh uhradiť a zabrániť tak postúpeniu pohľadávky na inú osobu ako banku. Uzavrel, že z dôvodu, že postúpená pohľadávka nebola splatnou a z dôvodu, že od doručení výzvy žalovanému do postúpenia pohľadávky žalobcovi bankou neuplynula lehota viac ako 90 dní, postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s bankovým zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 Obč. zák. absolútne neplatný, že žalobca nebol oprávneným na uzavretie dohody o splátkach so žalovaným. Zdôraznil, že žalovaný voči žalobcovi v čase uzavretia dohody nemal žiaden dlh a preto nemohol platne a účinne uzavrieť ani dohodu o splátkach, že žalobca nie je oprávneným z danej pohľadávky, a teda nie v konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom. Žalobu vzhľadom na uvedené zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a preto už neposudzoval jednotlivé náležitosti úverovej zmluvy. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p. V danej veci žalobca vzal čiastočne späť žalobu z dôvodu, že po podaní žaloby došlo k čiastočnému plneniu zo strany žalovaného. Preto z procesného hľadiska možno konštatovať, že žaloba bola čiastočne vzatá späť z dôvodov na strane žalovaného. V ostatnej časti bola žaloba zamietnutá, teda v tejto časti mal úspech žalovaný a bol v konaní úspešnejší. Napriek tomu súd stranám sporu náhradu trov konania nepriznal, keďže úspešnejšiemu žalovanému trovy konania nevznikli.

3. Proti rozsudku, a to jeho výrokovej časti II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Namietal nesprávnosť právneho záveru súdu o nedodržaní postupu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Poukázal na to, že predložil výzvu z 15.8.2014 spolu s podacím hárkom a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru z 10.9.2014 spolu s doručenkou. Žalobca mal za to, že v danom prípade jednoznačne preukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to predložením výzvy z 15.8.2014 a oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 10.9.2014, že týmito výzvami bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie omeškanej pohľadávky a žalovaný napriek písomnej výzve predmetný dlh neuhradil a ku dňu postúpenia bol v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 dní a že právny predchodca žalobcu postupoval v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ďalej zdôraznil, že zákon o bankách nehovorí nič o časovom vymedzení, ktoré musí byť dodržané medzi výzvou na zaplatenie pohľadávky a jej postúpením, že lehota 90 dní sa vzťahuje na omeškanie dlžníka a musí byť dodržaná ku dňu postúpenia pohľadávky, čo v tomto prípade bolo jednoznačne splnené. Navrhol rozsudok vo výrokových častiach II. a III. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie,

prípadne rozsudok zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a zaviazat' žalovaného na zaplatenie trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

5. Počas odvolacieho konania Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikov nám. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 zaslalo odvolaciemu súdu návrh na príbratie do konania, ktoré ako združenie podporuje a pomáha všetkým spotrebiteľom na území Slovenskej republiky v ochrane ich práv v zmysle platnej legislatívy s tým, že v súvislosti s ich činnosťou zistili, že sa pred Krajským súdom v Košiciach vedie konanie proti žalovanému ako spotrebiteľovi o 3.177,95 eur istiny s prísl., kde ako žalobca vystupuje WM Consulting & Communication, s.r.o. Žiadal, aby ho súd príbral do konania na strane žalovaného s tým, že v prípade záujmu o možné zamietnutie žaloby a vyhnutie sa platenia žalovanej sumy ich môže žalovaný kontaktovať. V prípade kontaktovania združenia žalovaným je tu vysoká pravdepodobnosť zamietnutia žaloby, v dôsledku čoho sa žalovaný môže vyhnúť plateniu žalovanej sumy.

6. Rozsudok vo výroku I. o čiastočnom zastavení konania čo do zaplatenia istiny 100 eur odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebol preskúmaný.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody, na ktoré v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcom. Odvolací súd návrhu Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Bratislava, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 162 na príbratie do konania nevyhovel podľa § 378 ods. 1 a § 83 C.s.p. z dôvodu, že žalovanému bola súdom ako spotrebiteľovi poskytnutá dostatočná súdna ochrana.

8. Žalobca uplatnil v odvolacom konaní odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. , že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

10. Odvolací súd po preskúmaní všetkých rozhodujúcich odvolacích námietok sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý riadne zistil skutkový stav, aplikoval naň správny právny predpis a ktorý aj správne interpretoval.

11. V odvolaní neboli zo strany žalobcu tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci podľa § 220 ods. 2 C.s.p., pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviska procesnej strany v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citujúc právne predpisy, ktoré v prejednávanej veci aj správne aplikoval a z ktorých vyvodil správne závery.

12. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovým záverom súdu prvej inštancie, že z podacieho lístku z 15.8.2014, ktorým sa malo preukazovať doručenie výzvy žalovanému na plnenie v lehote 15 dní, nie je zrejmé, či skutočne medzi podanými zásielkami bola aj zásielka adresovaná žalovanému, keďže podací hárok obsahuje len podacie číslo zásielky, bez onačenia adresáta, ktorému bola zásielka doručovaná, nie je v ňom uvedené krstné meno a priezvisko, ako aj bydlisko žalovaného. Okrem iného, to v prejednávanej veci nič nemení vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci, keďže žalobca nepreukázal, aby pred zosplatením úveru vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok a to ani napriek tomu, že bol k tomu vyzvaný súdom, že následne banka listom z 10.9.2014 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 9.9.2014 a vyzvala žalovaného uhradiť celej dlžnej sumy úveru vo výške 4.900,44 eur v lehote do 15 dní od prevzatia oznámenia s tým, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo doručené žalovanému 17.9.2014. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal, kedy bola výzva pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru daná na poštovú prepravu a kedy bola žalovanému doručená, že žalobca neuniesol tak dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovanému bola

bankou doručená uvedená výzva na úhradu omeškaných splátok a že pre platné zosplatnenie celého úveru sa pritom vyžaduje doručenie oboch uvedených písomností, t.j. výzvy na úhradu omeškaných splátok a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, súd urobil správny záver, že zosplatnenie celého dlhu žalovaného pre nedodržanie podmienok § 53 ods. 9 Obč. zák. je neplatné. Ďalej bolo v konaní jednoznačne preukázané, s čím sa odvolací súd stotožňuje, že zo strany žalobcu síce bolo preukázané zaslanie písomnej výzvy banky doručenej žalovanému na zaplatenie celej pohľadávky, a to v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré však bolo žalovanému doručené 17.9.2014, avšak žalobca nepreukázal splnenie ďalšej podmienky podľa § 92 ods. 8 bankového zákona, a to uplynutie lehoty 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy s tým, že k postúpeniu pohľadávky bankou došlo zmluvou z 25.9.2014 a medzi výzvou banky adresovanou žalovanému a postúpením pohľadávky neuplynulo viac ako 90 dní, keďže podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje omeškanie dlžníka v omeškaní viac ako 90 dní, od momentu doručenia písomnej výzvy. Postúpená pohľadávka nebola splatnou a z toho dôvodu postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s bankovým zákonom a preto je takýto právny úkon podľa § 39 Obč. zák. absolútne neplatným. Výhrada žalobcu, že zákon o bankách nehovorí nič o časovom obmedzení, ktoré musí byť dodržané medzi výzvou na zaplatenie pohľadávky a jej postúpením, že lehota 90 dní sa vzťahuje na omeškanie dlžníka, že musí byť dodržaná ku dňu postúpenia pohľadávky, čo v tomto prípade bolo jednoznačne splnené, je nedôvodná. Aj doterajšia súdna prax sa ustálila na tom, že medzi výzvou doručenou dlžníkovi a zmluvou o postúpení pohľadávky musí uplynúť 90 kalendárnych dní. Odvolací súd odkazuje na správne závery súdu, že v rozpore s účelom uvedeného ustanovenia by bol totiž taký výklad, podľa ktorého by postačovalo omeškanie dlžníka viac ako 90 dní pred doručením výzvy banky, že pri takomto výklade by nebolo vylúčené postúpenie pohľadávky hneď nasledujúci deň po doručení výzvy na plnenie, čím by bola odňatá dlžníkovi možnosť dlh uhradiť a zabrániť tak postúpeniu pohľadávky na inú osobu ako banku.

13. Z uvedených bolo potrebné rozsudok vo výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a na to nadväzujúci výrok III. o náhrade trov konania potvrdiť ako vecne správny.

14. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná, keďže žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný a žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli.

15. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).